

de Wildden Heer G. Jannink Achter

Eusebiede 2 oktober 1891.

Wildde Heer,

Ik is niet om mij in zaken te mengen die mij niet
aangaan, maar integendeel om mij er uit te trekken - in zover
ik er onwillekeurig ben ingehaald - dat ik mij verworloof Wld. enige
regelen te schrijven.

Ik heb nl. vernomen, dat mijn naam genoemd is als acti-
dulgenoot in den stap, dien enige bestuursleden van den R.K. Bond
ontlangt te leven opzichte gedaan hebben. Ik vind dat zeer natuurlijk
doser dagen nog geverd mij van bewijde zijde buitenaf de opmerking
dat ik dergelyke vermoedens, althans voorloopig, niet kan heeren. Maar
toch vergist men zich; en, wyl ieder mensch terecht afkeurig is van
de innemiging van vreemde elementen, en een vermoeden als hier bedae
wordt, dus ook noodzakelijk kwade gevolgen moet hebben, acht ik mij
verplicht, Wld. mijne feitelyke verhouding tot den R.K. Bond met
een paar woorden toe te lichten.

Bijna geene enkele bestuursvergadering wordt door mij byge-
woord.

Niet eene beslissing van aambelang herinner ik mij, welke
genomen zou zijn op mijn initiatief.

En het vooremblik af, dat ik me arbeiders overhaalde

ons onder hunne eigene gematigde leiders op te treden, was mijne taak voor goet afgedaan. Op een „Viet te hard!“ - „Denkt er nog eens over!“ - „Geen haat, geen klasfeestrijd“ - komt bijna alles naar.

Met name geldt dit, waar de verhouding tusschen patroon en arbeider op het spel staat. Herhaaldelijk heb ik aan onse arbeiders gezegd, dat ik daarvan de verantwoordelijkheid niet dragen kan of mag, even zoo min als van een civil proces.

Wat de aankomende zaak betreft (de brief van den R. H. Bond enz.) kan ik UEd. verklaren:

1° dat het bestuur daarover lang onderhandeld had, voordat ik van iets hoorde;

2° dat de eerste brief werd verzonden tijdens mijne afwezigheid, en tot den tweeden door het bestuur geheel eigenmachtig besloten werd. Opsteller was een bestuurslid.

Gelezen heb ik den tweeden brief, dat is waar; en, indien ik mij schrap geset had, was hij waarschijnlijk niet verstuurd; maar ik meende, alles wel beschouwd, de arbeiders hun eigen gang te moeten laten gaan, vooral hierom, wijl ik op mijne vraag, „of de zaak dan zoo erg was“, ten antwoord kreeg: „Ja, er kan te eeniger tijd wel een werkstaking uit voortkomen, en dan zijn wij in alle geval verantwoord. De meesten zullen eerder staken dan klagen“. Een tweede reden, waarom ik meende hen te moeten laten begaan, of liever, waarom ik geen afkeurend advies gaf - want zij zijn volkomen vrij van mij en volgen mijn wenschen niet altijd op! - was deze: ik was overtuigd dat zij het goed meenden; zij wilden noch stoken noch smeten; ons UEd. had ik hen met lof hooren spreken en, naar zij zeiden,

Eden zij eenvoudig in vertrouwen mededeelen, wat volgens ^{hijne} meening veld. onbekend was. Ten minste niet in zijn geheelen omvang.

Ik mensch natuurlijk in de eerste rechte, geen voordeel
it te spreken over de "grieken" zelf. Dit ware niet alleen voorberg-
id, maar onverstand en onrechtvaardigheid. Ik weet te goed, hoe grie-
en vaak als sneeuw voor de zon verdwijnen, wanneer de andere
partij gehoord wordt, en heb zelf tot twee driemaal toe aan
onse arbeiders gezegd, wat m. i. gemakkelijch door veld. kon g.
antwoord worden. Het doel van mijn schrijven was alleen, mij
zelf te zuiveren van een verkeerd schyn, die - ik gief dit gaarne
toe - voor een misgewijde op mij rusten maakt; alsook om twa-
gerolgen te verhalen, die daarent noodzakelijk zonden voortvloei-
En Bond, die in zuivere arbeidszaken gedriggerd werd door een
geestelijke, zou niet anders dan heere fabrikanten onwelkom en
den arbeiders nadelig kunnen zijn.

Gelieve, WelEdele Eeer, de genomene vrijheid ten goede
te houden en de verzekering te aanvaarden myner bijzondere hoog-
achtung, waarmede ik de eer heb te zijn.

W. d. d. d. d.

Dr. Alth. Arians.